

РЕШЕНИЕ

№ 8809

гр. София, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 70 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н.П.Л.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.

като разгледа докладваното от Н.П.Л. Гражданско дело № 20221110109241 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ и чл. 221, ал. 1 КТ.

Ищецът Й. Б. М. моли да бъде отменено уволнението му, извършено със заповед № 522/30.12.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД. Излага, че изявил воля за прекратяване на трудовоправната връзка между страните по взаимно съгласие, но молбата му не била уважена, предвид на което на 23.12.2021г. депозирал заявление за прекратяване на трудовото му правоотношение без предизвестие по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, считано от 01.01.2022г. Вместо това трудовото му правоотношение с ответника било прекратено с оспорваната заповед на основание чл. 326, ал. 1, вр. ал. 2 КТ, а именно на основание едностранно писмено предизвестие от негова страна до работодателя. Моли на основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ съдът да постанови поправка на основаниято за уволнение, вписано в трудовата му книжка, като се впише действителното такова – чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ и ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ за три месеца в размер на сумата 2 961 лева. Претендира разноски.

Ответникът УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, като оспорва предявените искове. Излага, че ищецът бил законосъобразно уволнен. Не били налице предпоставките за прекратяване на трудовото правоотношение между страните по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, за което излага подробни съображения. Доколкото в заявлението си от 23.12.2021г. ищецът посочил датата, считано от която иска прекратяване, ответникът основателно приел, че ищецът отправил искане за прекратяване на трудовото правоотношение между страните при

неспазено предизвестие по чл. 326, ал. 1, вр. ал. 2 КТ. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

Принципно начинът на обективното съединяване на искове (кумулятивно, евентуално или алтернативно) зависи от естеството на твърдените правоотношения. Ищецът може да избира начина на обективното съединяване на исковете, само ако естеството на твърдените правоотношения позволява това. Ако правното естество на правоотношенията, предмет на делото, налага определено съотношение между предявените искове, съдът следва да ги разгледа в това отношение един към друг, а не по начина, посочен в исковата молба.

Ищецът не оспорва прекратяването на трудовото правоотношение, а вписаното основание за прекратяване (член, алинея, точка от КТ), с твърдения, че не то е действително осъществено. Следователно доколкото искът за поправка на вписаното основание за прекратяване би разрешил правният спор между страните относно причината за прекратяване на трудовото правоотношение, какъвто именно спор е налице между страните по делото, следва да се приеме, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ в конкретния казус има характера на главен, а искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ - на евентуален, тъй като само при неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, за ищеца би бил налице защитим правен интерес от това да претендира отмяна на уволнението.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ:

Страните по делото не спорят и от представените по делото писмени доказателства, в т.ч. трудов договор № 335/10.09.2021г., копия от страниците на трудовата книжка на ищеца, длъжностна характеристика и др. се установява, че същите били обвързани от валидно трудово правоотношение, в рамките на което ищецът заемал при ответника длъжността „лекар специалист“, с място на работа - Стационарен блок, Клиника по вътрешни болести, отделение по Гастроентерология.

На 23.12.2021г. ищецът сезирал ответника със заявление с вх. № 6538/23.12.2021г., в което е обективизирана волята му, че едностранно и без предизвестие прекратява трудовото си правоотношение с ответника, на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, след датата на изтичане на последното му дежурство за м.12.2021г. на 31.12.2021г.

Нормата на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ предвижда потестативно право на работника или служителя да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят промени мястото или характера на работата или уговореното трудово възнаграждение освен в случаите, когато има право да извърши такива промени, както и когато не изпълни други задължения, уговорени с трудовия договор или с колективния трудов договор, или установени с нормативен акт.

В случая ищецът в заявлението си от 23.12.2021г. се позовава на извършена от работодателя в нарушение на чл. 118, ал. 1 КТ едностранна промяна на уговореното с трудовия договор място и характер на работата – възложено му било за месеците октомври, ноември и декември 2021г., да работи в друго отделение – това за лечение на болни от Ковид-19, вместо в отделението по Гастроентерология, а възложената друга работа не съответствала на уговореното в трудовия договор и профила на специализацията му. Отделно излага, че работодателят не изпълнил законоустановеното си задължение по чл. 152 КТ да му осигури непрекъсната междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа, тъй като му възложил 24-часови дежурства. Твърди също, че бил принуден да подпише договор за повишаване на квалификация по чл. 234 КТ и че така подписаният такъв съдържал недействителни клаузи.

Ответникът оспорва твърденията на ищеца за извършена едностранна промяна в трудовото правоотношение между страните. Излага, че било налице съгласие на ищеца, ищецът не се бил противопоставил на издадената от Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД заповед № 384-1/04.10.2021г., реално я изпълнявал, извършвал съответните отбелязвания в рапортната тетрадка, получавал и усвоявал изплащаното му допълнително възнаграждение за работа с Ковид-19 и дори настоял да „слее“ и положи 2 броя 24 часови дежурства през м.12.2021г., по семейни причини, за да бъде компенсиран със съответен брой почивни дни.

Разпоредбата на чл. 118, ал. 1 КТ, на която ищецът се е позовал в депозираното на 23.12.2021г. заявление предвижда, че работодателят или работникът или служителят не могат да променят едностранно съдържанието на трудовото правоотношение освен в случаите и по реда, установени в закона. Нормата на чл. 119 КТ допуска промяна в съдържанието на трудовото правоотношение, но с писмено съгласие между страните. Това разрешение кореспондира на общото изискване за писмена форма на трудовия договор, закрепено с разпоредбата на чл. 62 КТ. Поради това и съдебната практика последователно приема, че изменението на трудовото правоотношение може да се извърши при взаимно съгласие на страните, изразено писмено. В този смисъл - решение № 765/11.01.2011г. по гр.д. № 228/2010г., III г.о. на ВКС, решение № 376/26.10.2011г. по гр.д. № 1405/2010г., IV г.о. на ВКС, решение № 344/29.11.2011г. по гр.д. № 1407/2010г., III г.о. на ВКС, решение № 95/18.04.2012г. по гр.д. № 1604/2010г., IV г.о. на ВКС.

Изискването за писмена форма на съгласието касае изменението на всяка една от клаузите на трудовия договор, включително мястото на работа по чл. 66, ал. 1, т. 1 КТ и характера на работата по чл. 66, ал. 1, т. 2 КТ. Поради това, противно на доводите на ответника, не може да се приеме, че е налице валидно съгласие по чл. 119 КТ за изменение на трудовото правоотношение между страните, посредством устна молба на ищеца или с конклюдентни действия, понеже работил без да се противопостави,

подписвал рапортни дневници, получавал целевото възнаграждение за работа с пациенти с Ковид инфекция. По делото не се твърди и от доказателствата не се установява между страните да било сключено допълнително писмено споразумение към трудовия договор по реда на чл. 119 КТ или да била подадена писмена молба, с която ищецът да е поискал да работи в Ковид отделението на болницата. Ето защо съдът приема, че съгласие на ищеца за преминаване на работа в Ковид отделението на болницата не било налице, а работодателят извършил промяната едностранно.

На следващо място съдът следва да обсъди въпроса налице ли е изключението, визирано от нормата на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ - имал ли е право работодателят да извърши едностранната промяна и променени ли били мястото или характера на работата на ищеца. В тази връзка по делото е представена Заповед № 384-1/04.10.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД. От съдържанието на документа се установява, че ищецът Й. Б. М., бил включен в списъчния състав за м.10.2021г., за работа, наблюдение, диагностика и лечение на пациенти с Ковид-19 в обособеното отделение, базирано на територията на 4-ти етаж – Второ отделение по вътрешни болести и ОАИЛ. Заповедта, видно от съдържанието ѝ, има за цел създаване на по-ефективна организация на медицинското обслужване на пациенти с Ковид-19. Тя била издадена на основание чл. 69, ал. 2, т. 1 ЗЛЗ, която норма оправомощава изпълнителните директори на лечебни заведения да управляват същите. В заповедта, като основание за издаването ѝ, се цитират още чл. 26, ал. 3 от Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, заповед № РД-01-249/15.07.2021г. на Директора на СРЗИ, с която болницата била определена за обособяване на легловата база за лечение на пациенти с Ковид-19 и Методиката за определяне на размера на сумите, заплащани от НЗОК на изпълнители на медицинска помощ, на дентална помощ и на медико-диагностични дейности за работа при неблагоприятни условия по повод на обявена епидемична обстановка от 30.06.2021г. на НЗОК, приета с № РД-НС-05-9-15/09.09.2021г., които актове не са ангажирани като писмени доказателства по делото. Заповедта съдът намира, че била ограничена със срок - месец октомври 2021г., доколкото списъчният състав по същата бил определен единствено за м.10.2021г.

Посоченото в заповедта основание за издаването ѝ - създаване, на основание чл. 69, ал. 2, т. 1 ЗЛЗ, на по-ефективна организация на медицинското обслужване на пациенти с Ковид-19 и посочения срок - месец октомври 2021г., сочат на визираното от нормата на чл. 120, ал. 1 КТ основание за едностранно изменение на мястото и характера на работата от страна на работодателя - организатор и ръководител на трудовия процес, а именно производствена необходимост. Производствената необходимост се изразява в недостиг на работна сила за изпълнение на определени важни, спешни и неотложни задачи, които са временни и не могат да бъдат изпълнени с наличните работници и служители. Разпоредбата на чл. 120, ал. 1 КТ предвижда, че в

случай на производствена необходимост работодателят може да възлага на работника или служителя без негово съгласие да извършва временно друга работа в същото или в друго предприятие, но в същото населено място или местност. Правото на работодателя по чл. 120, ал. 1 е ограничено в темпорален аспект - за срок до 45 календарни дни през една календарна година. Същите 45 календарни дни могат да бъдат използвани наведнъж или на няколко пъти. Законът изисква промяната по предходната алинея да се извършва в съответствие с квалификацията и здравословното състояние на работника или служителя – ал. 2. Тези ограничения са продиктувани от съображения за закрила на труда и за разумно използване на работната сила.

Както вече бе упоменато по-горе, трудовото правоотношение между страните възникнало по силата на сключения между тях трудов договор № 335/10.09.2021г., с който страните се съгласили, че ищецът ще заема при ответника длъжността „лекар специализант“, с място на работа - Стационарен блок, Клиника по вътрешни болести, отделение по Гастроентерология.

Разпоредбата на чл. 66, ал. 3 КТ определя, че за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. В разглежданият казус с трудовия договор страните изрично са уговорили по реда на чл. 66, ал. 3 КТ мястото на работа на ищеца, а именно Стационарен блок, Клиника по вътрешни болести, отделение по Гастроентерология. С обсъжданата заповед на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД от 04.10.2021г. на ищеца било определено различно място на работа - обособеното отделение в болницата за лечение на болни с Ковид инфекция, базирано на територията на Второ отделение по вътрешни болести и ОАИЛ. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че със същата заповед работодателят едностранно променил мястото на работа на ищеца, конкретно уговорено при сключването на трудовия договор между страните.

Същността на промяната на характера на работата е в изменение на трудовата функция на работника или служителя, определена при възникването на индивидуалното трудово правоотношение. Трудовите функции, вменени на ищеца с длъжностната му характеристика, подписана от него в деня на постъпването му на работа на 10.09.2021г., са такива по пряко участие в диагностичния процес, работа в рамките на своята компетентност под ръководството, прякото наблюдение и контрола на лекар с призната специалност или началника на клиниката, осъществяване на клинични прегледи на пациенти, снемане на анамнеза, създаване на диференциално-диагностичен план, предоставяне на информация на пациента, разясняване на необходимостта и ползата от провеждане на диагностичните изследвания, на терапевтичните процедури и на риска от усложнения, получаване на информирано съгласие, отразяване на извършената дейност в съответната медицинска документация,

участие в провеждането на визитации и консилиуми, спазване на утвърдени алгоритми за терапевтично поведение и др. Всички упоменати трудови функции на ищеца следва да се свързват с посочената в длъжностната характеристика длъжност на ищеца - лекар специализант в отделение по гастроентерология. Следователно трудовите функции на ищеца, уговорени с индивидуалния трудов договор и длъжностна характеристика за длъжността лекар специализант в отделение по гастроентерология, са такива по диагностициране на гастроентерологични заболявания, работа в рамките на своята компетентност по специалност гастроентерология под ръководството, прякото наблюдение и контрола на лекар с призната специалност или началника на клиниката, осъществяване на клинични прегледи на пациенти с гастроентерологични заболявания, снемане на анамнеза на такива пациенти, създаване на диференциално-диагностичен план, участие в провеждането на визитации и консилиуми, спазване на утвърдени алгоритми за терапевтично поведение при гастроентерологични заболявания и др.

Съобразно представената по делото заповед № 384-1/04.10.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, на ищеца било възложено да работи и извършва наблюдение, диагностика и лечение на пациенти с Ковид-19. В заповедта се съдържат и разпореждания да се води журнал за регистриране на консултациите, извършвани от специалисти от други структури, като задължително консултацията се вписва в ИЗ на пациента, да се въведе журнал за регистриране на персонала, който е обслужвал пациента и часовете съобразно утвърдения график в клиниките/отделенията, където се обслужват пациенти, доказани с Ковид-19, в периода на хоспитализацията им по повод на друго заболяване.

По делото са представени рапорти от полаганите от ищеца през периода от м.10.2021г. до м.12.2021г. дежурства, в които са вписани данни за статус на пациентите (сатурация, телесна температура, кръвно налягане и др.), особености на случаите на болните от Ковид-19 пациенти, назначения, резултати и други. Единственият случай на вписана гастроентерологична манипулация в рапортите съдът установява в дневното дежурство на ищеца от 09.12.2021г. на пациент, в тежко увредено състояние, на когото била поставена НГ (назогастрална) сонда и за пациента бил повикан хирург за консултация. Останалите записи в рапортите предимно са за случаи на двустранна пневмония, увредено общо състояние, както и за настъпила смърт на пациенти, поради остра сърдечносъдова и дихателна недостатъчност. Има вписвания за пациент, на когото бил поставен катетър, направен КТ на глава и консултация с невролог, поради травма на глава (дневно дежурство от 02.12.2021г.), друг пациент с направен скенер на бял дроб от същото дежурство, пациент от нощното дежурство от 08.12.2021г., положено от други лекари, с вписан случай на тахикардия, цианоза и обърканост, като пациентът свалил сам кислорода си и сатурацията му паднала на 45%, поставен наново..., повикана повторна консултация с реаниматор... за интензивно наблюдение и при първа възможност превеждане в ОАИЛ. Установяват се и случаи на пациенти,

консултирани с кардиолог и направено изследване ЕКГ, с плеврални изливи, с персистираща макроскопска хематурия.

Разпитана св. Е. - лекар-координатор в Ковид отделението на болницата излага, че Ковид инфекцията засягала и увреждала всички органи и структури на организма – бели дробове, бъбреци, гастроинтестинален тракт и др. В Ковид отделението работили 4 основни лекари и специализантите. Специализантите работили под ръководството на „старшите“ лекари. На всеки специализант били давани задачи съобразно специалността му. В случая ищецът М. специализирал гастроентерология и когато имало пациент за консултация със специалист гастроентеролог, тази задача му била възлагана, с оглед връзката с основната му специалност. При преценката им по реда на чл. 172 ГПК съдът намира показанията на св. Е. за непосредствени, логични и безпротиворечиви. Същите кореспондират с представените по делото писмени доказателства, в т.ч. заповед № 384-1/04.10.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, графици за работа на лекари за лечение на пациенти с Ковид-19, рапорти за дежурства и др., поради което съдът ги кредитира.

От гореобсъдените писмени и гласни доказателства съдът приема за установено, че след изменението със заповед № 384-1/04.10.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, ищецът работил с пациенти с Ковид-19 инфекция, под ръководството на някой от четиримата основни лекари от Ковид отделението, съобразно графика за дежурства. Съдържанието на нововъзложената на ищеца работа се изразило в наблюдение, диагностика и лечение на пациенти с Ковид-19, които често били в увредено общо състояние, предимно със засегнати дихателна и сърдечно-съдова система. При възможност на ищеца били давани задачи съобразно специалността му, като от писмените доказателства по делото се установява един случай на пациент с поставена НГ сонда при дневното дежурство на ищеца от 09.12.2021г. Промяната на трудовите функции на ищеца съдът намира, че била съществена и че засегнала естеството на уговорените с трудовия договор между страните трудови функции по диагностика и лечение на пациенти с гастроентерологични заболявания. Ето защо по делото се установява, че освен мястото, ответникът променил и характера на работата на ищеца, като трудовите му функции по диагностика и лечение на пациенти с гастроентерологични заболявания съществено се изменили в такива по наблюдение, диагностика и лечение на пациенти с Ковид-19, които били в увредено общо състояние, основно със засегнати дихателна и сърдечно-съдова система.

По делото не са ангажирани доказателства за последваща заповед на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, с която определеният до края на м.10.2021г. срок за едностранна промяна на мястото и характера на работата на ищеца да бил продължен, но страните по делото не са формирали спор и от останалите представени по делото и неоспорени писмени доказателства, в т.ч. графици за работното време на лекари за месеците октомври, ноември и декември 2021г. за

лечение на пациенти с Ковид-19, рапорти за дежурства от същия период, платежни нареждания за получени от ищеца за същите месеци суми с посочено основание „доплащане“ за същите месеци, и гласните такива, събрани посредством разпита на св. Е., се установява, че ищецът бил включен в графика и реално положил дежурства в Ковид отделението и през м.11.2021г. и през м.12.2021г., предвид на което промяната продължила извън законоустановеното темпорално ограничение на нормата на чл. 120, ал. 1 КТ от 45 календарни дни. Ето защо ищецът, със заявлението си с вх. № 6538/23.12.2021г., надлежно упражнил правото си да прекрати трудовото правоотношение без предизвестие по реда на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, като за надлежното упражняване на това право е достатъчно да е налице и само едно от основанията, визирани от същата норма – промяна на мястото или промяна на характера на работата.

Със заявлението си от 23.12.2021г. ищецът се позовал още на неизпълнение от страна на ответника на законоустановеното му задължение по чл. 152 КТ да осигури на ищеца непрекъснатата междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа, тъй като му възложил 24-часови дежурства. Разпоредбата предвижда право на работника или служителя на непрекъснатата междудневна почивка, която не може да бъде по-малко от 12 часа. Междудневната почивка е тази между два последователни работни дни и обхваща времето от края на работното време на предходния ден до началото на работното време на следващия ден. От графика за м.12.2021г. и събраните по делото посредством разпита на св. Е. гласни доказателства се установява неизпълнение на работодателското задължение по чл. 152 КТ по отношение на дежурствата на ищеца от 19 и 26 декември, където дневното дежурство от 08 часа до 20 часа, продължило в нощно такова от 20 часа до 08 часа. Причините за неизпълнението на работодателя на задължението му по чл. 152 КТ, в т.ч. желанието на работника или служителя, са ирелевантни. Нормата на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ предвижда потестативно право на работника или служителя да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят не изпълни задължения, установени с нормативен акт – в случая с разпоредбата на чл. 152 КТ, предвид на което се установява отделно (извън промяната на мястото и промяната на характера на работата) и самостоятелно основание ищецът, със заявлението си с вх. № 6538/23.12.2021г., да поиска прекратяване на правоотношението между страните по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ.

По горните мотиви, към 23.12.2021г., когато ищецът сезирал ответника със заявлението си с вх. № 6538/23.12.2021г., за него съществувало потестативното право да прекрати трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ. С достигането на изявлението на ищеца до знанието на ответника на 23.12.2021г., то проявило преобразователния си ефект от посочения в документа момент.

По делото е представена заповед № 522/30.12.2021г. на Изпълнителния

директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, с посочено основание чл. 326, ал. 1 и ал. 2 КТ - прекратяване на трудовия договор от работника или служителя с предизвестие. Видно от съдържанието на документа, като основание за уволнението било посочено подадено от ищеца заявление с вх. № 6079/02.12.2021г.

Правото на едностранно прекратяване на трудовия договор по инициатива на работника или служителя с предизвестие е уредено с разпоредбата на чл. 326, ал. 1 КТ. Касае се за субективно право, което може да бъде упражнено само по преценка на работника или служителя, независимо каква е причината за прекратяване на трудовия договор на това основание. Работникът или служителят не е длъжен да мотивира писменото волеизявление, с което предизвестява работодателя, че едностранно прекратява трудовия договор на основание чл. 326, ал. 1 КТ. При прекратяване на трудовия договор по чл. 326, ал. 1 КТ работникът или служителят отправя писмено предизвестие до работодателя и по отправеното писмено предизвестие работодателят не може да изразява съгласие или несъгласие. Трудовият договор се прекратява по силата на закона, с изтичане на срока на предизвестията - чл. 335, ал. 2, т. 1 КТ, освен ако той или работодателят пожелаят да го прекратят и преди да изтече този срок.

Документът, посочен като основание в заповед № 522/30.12.2021г. на Изпълнителния директор на УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД - заявление на ищеца с вх. № 6079/02.12.2021г. е представен по делото и не е оспорен от страните. От съдържанието му се установява, че на 02.12.2021г. ищецът депозирал пред работодателя си искане да бъде освободен от заеманата длъжност по взаимно съгласие, считано от 01.01.2022г. Касае се за посочено от ищеца основание по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ - взаимно съгласие на страните, изразено писмено, по което на основание същата норма работодателят дължи да се произнесе в 7-дневен срок. Ако не стори това, какъвто е и разглежданият казус, счита се, че предложението не е прието – чл. 325, ал. 1, т. 1, изр. последно.

Посоченото от ищеца в заявлението му от 02.12.2021г. основание „взаимно съгласие“ е отделно такова от основанието, което ответникът посочил в заповед № 522/30.12.2021г. и вписал в трудовата книжка на ищеца, а именно - чл. 326, ал. 1 и ал. 2 КТ - прекратяване на трудовия договор от работника или служителя с предизвестие. Ето защо от посоченото в заповед № 522/30.12.2021г. заявление на ищеца с вх. № 6079/02.12.2021г. не се установява служителят да е изявил воля за прекратяване на трудовото правоотношение между страните с предизвестие.

Напълно неоснователни са изложените от ответника доводи, че при тълкуване на посочената от ищеца дата във второто депозирано от ищеца заявление с вх. № 6538/23.12.2021г., следвало да се приеме, че то представлявало предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение между страните и воля на ищеца за неспазване на уговорения тримесечен срок. Същото заявление е отправено до законния представител на ответната болница и с него ищецът ясно и недвусмислено го

уведомява, че след изтичане на последното му дежурство на 31.12.2021г., едностранно и без предизвестие прекратява трудовото си правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ. Изложени са и основания за прекратяване по същата норма – едностранна промяна с възлагането на работа в Ковид отделението, неизпълнение на работодателското задължение по чл. 152 КТ и др., и е поискано изплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, дължимо при прекратяване именно на посоченото основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ. Посочването на датата, считано от която ищецът упражнява правото си на прекратяване, може да се тълкува единствено като воля ищецът да положи последното си дежурство съобразно графика за м.12.2021г. Предложеното от ответника тълкуване е необосновано и не кореспондира със заявената от ищеца воля.

По горните мотиви прекратяването на трудовото правоотношение между страните настъпило на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, а вписаното в трудовата книжка на ищеца такова - чл. 326, ал. 1, т. 2 КТ, не съответства на действителното основание. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ е основателен, поради което съдът следва да постанови поправка, като в трудовата книжка на ищеца бъде вписано действителното основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, вместо посоченото такова по чл. 326, ал. 1, т. 2 КТ.

Предвид уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ и несбъдването на вътрешнопроцесуалното условие, под което е предявен, евентуалният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, не се разглежда от съда.

По иска по чл. 221, ал. 1 КТ:

Основателността на иска по чл. 221, ал. 1 КТ се обуславя от наличието в полза на работника на потестативното право едностранно да прекрати трудовото правоотношение при условията на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ и надлежното му упражняване. По изложените по-горе мотиви по делото се установява, че ищецът разполагал с потестативното право едностранно да прекрати правоотношението предвид наличието на предпоставките по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ – работодателят едностранно променил мястото и характера на работата на ищеца по производствени причини, като било надвишено законоустановеното от нормата на чл. 120, ал. 1 КТ ограничение на срока до 45 календарни дни за една календарна година, както и неизпълнил законоустановеното от нормата на чл. 152 ГПК задължение. Волята на ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение на това основание със заявлението на ищеца с вх. № 6538/23.12.2021г. достигнала до знанието на ответника. При достигането до ответника изявлението на ищеца породило своя потестативен ефект, т.е. настъпила правната промяна на прекратяване трудовото правоотношение между страните. С последното на основание разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ се породило и задължението на ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ.

Същото, предвид уговорения с трудовия договор размер на брутно трудово възнаграждение от 987 лева и срок на предизвестие при прекратяване на трудовия договор – 3 месеца, възлиза в размер на търсената от ищеца сума в брутен размер от 2 961 лева лева. Ето защо предявеният иск по чл. 221, ал.1 КТ се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищецът.

Ищецът претендира и доказва разноски в размер на 1 200 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъдат присъдени 1 200 лева.

Съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК на ответника следва да бъдат възложени дължимите по делото държавни такси по уважените искове. Същите съдят определя в общ размер на 198.44 лева, от които 80 лева държавна такса по неоценяемия иск по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, и 118.44 лева – държавна такса по оценяемия иск по чл. 221, ал. 1 КТ.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ДОПУСКА, на основание чл. 344, ал. 1 т. 4 КТ, поправка на основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение между Й. Б. М., ЕГН *****, и УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, ЕИК *****, вписано в трудовата книжка на Й. Б. М., ЕГН *****, като вместо чл. 326, ал. 1 и ал. 2 КТ се впише чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ.

ОСЪЖДА УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, ЕИК *****, да заплати на Й. Б. М., ЕГН *****, на основание чл. 221, ал. 1 КТ сумата **2 961 лева**, представляваща брутен размер на дължимото обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **1 200 лева** – разноски по делото, сторени пред СРС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, УМБАЛ – С. "СВ.Й.К" ЕАД, ЕИК *****, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **198.44 лева** – държавна такса по делото.

Банкова сметка на Софийски районен съд за държавни такси, разноски и глоби – „бюджетна сметка“: IBAN – BG 78 CECB 9790 3143 8974 01, BIC – CECBBGSF.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____